

Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība.
(Gal 5:22)

Lasot Bībeli, ieraudzīsim vārdu „atturība”. Atturība minēta kā kaut kas labs, pozitīvs. Ko šis vārds gan īsti nozīmē? Kas ir tas, no kā mums vajadzētu atturēties? Un kāds ieguvums varētu būt no atturības?

Vēstulē romiešiem apustulis Pāvils raksta: „Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs.” (Rm 12:9) Ir kaut kas tāds, pēc kā ir jātiecas, kam jāpieķeras un pie kā jāturas ar visiem spēkiem. Tas ir viss labais un svētais, ko Dievs mums ir darījis zināmu. Apustulis ir minējis arī to, ka jāienīst viss, kas ir ļauns. Vārda „nīstiet” vietā, manuprāt, varētu teikt arī „atturieties”. Atturieties no visa, kas ļauns! Vārds „atturieties” taču nozīmē „turēties prom”, „atrauties”, varbūt pat „atgrūsties”. Piedzīvojot kārdinājumu slēgt draudzību ar jebko, kas ir grēcīgs, nesvēts un ļauns, kristīgam cilvēkam vajadzētu atrauties kā no uguns liesmas, jo viņš zina, ka var smagi apdedzināties.

Piemēram, par cilvēkiem, kuri nelieto alkoholu, saka: atturībnieki. Atturēšanās, turēšanās pa gabalu, kā zināms, ir īpaši svarīga tiem cilvēkiem, kuri ir pieredzējuši milzīgo atkarības postu. Atturēties no šķietami pievilcīga kārdinājuma nav nemaz viegli. Ticu, ka spēja atturēties no tā, kas posta un sagrauj, ir Dieva dāvināta

žēlastība, tādēļ jau arī atturība ir minēta kā daļa no augļa, ko mūsos veido un briedina Svētais Gars (Gal 5:22). Vienīgi Dievs Svētais Gars mūsu sirdīs pareizi iztulko Dieva svēto gribu, skaidri parādot gan visu to, kas ir labs un svēts, gan to, kas ir ļauns un nesvēts. Mēs skaidri ieraugām, kam ir jāpieķeras un pie kā jāturas, kā arī tiekam mudināti atrauties un atturēties no visa, kas ļauns un grēcīgs.

Par atturību runā arī apustulis Pēteris. Viņš raksta: „Mīļotie, es jūs pamācu kā piemāņotājus un svešiniekus atturēties no miesas kārībām, kas karo pret dvēseli, dzīvojiet krietni pagānu starpā, lai tie, kas jūs aprunā kā ļaundarus, redzētu jūsu labos darbus un pagodinātu Dievu piemeklēšanas dienā.” (1Pēt 2:11) Lūk, apustulis Pēteris saka: atturieties, atraujieties no nesvētām miesas kārībām, pieķerieties visam, kas krietns un labs! To darot, ne tikai mūsu sirdsapziņā iemājo miers un svētība, bet tā ir arī brīnišķīga liecība līdzcilvēkiem par paklausībā Dievam dzīvotas dzīves svētībām un ieguvumiem.

Gatavība atturēties skar visas kristīgā cilvēka dzīves jomas. Būs jāatturas skatīties kaut ko tādu, kas var laupīt sirds skaidrību. Būs jāatturas domāt sliktas, ļaunas domas, lai nesapītos ļaunuma un

ienaida tīklos. Būs jāatturas piebalsot kādam tenkotājam, jo aprunāšana sagrauj attiecības un ir grēks. Būs jāatturas darīt ko tādu, kas nav savienojams ar to, ko māca Svētie Raksti. Lūk, lai atturētos, mums arvien ir jābūt arī garīgā modrībā.

Tomēr jāatceras arī tas, ka ne vienmēr atturība ir tikai atturēšanās no grēcīgā un nesvētā. Atturība var izpausties arī kā mērenība un atteikšanās, kas nepieciešama, lai sekmīgāk un auglīgāk varētu izmantot savus spēkus un resursus labu, svētīgu mērķu sasniegšanai. Ešana nav grēks, bet sportisti no daudziem ēdieniem atturas, lai būtu labā formā un varētu gūt kārotās uzvaras. Par šādu atturēšanos raksta apustulis Pāvils: „Kas piedalās sacīkstēs, tas ir atturīgs visā, viņi tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu.” (1Kor 9:25) Kristietim gluži kā sportistam ir jābūt gatavam atturēties no jebkā, kas var traucēt Dieva doto mērķu sasniegšanai.

To, no kā tieši man un tev vajadzēs atturēties, mēs uzzināsim, paliekot Kristus klātbūtnē, Svētā Gara vadībā. No visa, kas ir grēks, mums jāatturas vienmēr. Attiecībā uz visu pārējo ir jāpaliek vērigiem un jāieklaušs tajā, ko mums atklās Dievs.

*Svētību un mieru vēlot,
mācītājs Erberts*

P	O	T	C	P	S	Sv
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

BĪBELES FAKTI

Vārds **ATTURĪBA** Bībelē minēts vienu vienīgu reizi – Jaunajā Derībā. Vārds **ATTURĪGS** minēts 2 reizes, **ATTURĒTIES** – 4 reizes, bet **ATTURĒT** – 6 reizes.

23. novembrī plkst. 18.00 –
Svecīšu vakars baznīcā

24. novembrī plkst. 10.00 –
Mūžības svētdienas
dievkalpojums

30. novembrī plkst. 17.00 –
pateicības vakars baznīcā
„Pāri plūstoša pateicība”

Mēneša lozungs

„Es zinu, mans Glābējs dzīvs.”
(Īj 19:25)

Anda Miķelsone

Atturība. No Vēstulē galatiešiem minētā Gara augļa raksturojuma šī īpašība mani ir mulšinājusi visvairāk. Atturīgs smaids ir tikai tāds vēss pussmaids. Atturīgs cilvēks aiztaupīs gan ātru dusmu vārdu, gan arī laipnu iedrošinājuma vārdu un vajadzības brīdī diez vai momentā atsauksies pēkšņam palīgā saucienam. Nevar taču būt, ka Dievs vēlētos izdzēst no mums sirsniņu, atsaucību un iniciatīvu?

Jā, būtu svarīgi saprast, no kā tieši Dievs Svētais Gars savus bērnus attur, jo laika gaitā šī vārda nozīme acīmredzot ir mainījusies. Bībeles jaunajā tulkojumā „atturības” vietā ir „savaldība”, un to es saprotu daudz labāk. Vairākos Bībeles tulkojumos angļu valodā ir lietots vārds „paškontrolē”. Tas nozīmē – valdīt pār savu miesu, savaldīt egoismu, nolikt pie vietas „veco Ādamu”, proti, atturēties no grēka.

Ko darīt? Cita ceļa nav: jācenšas tiekties un pastāvīgi būt pēc iespējas tuvāk Dievam, lai Svētā Gara auglis briest arvien gatavāks un stabilāks.

Jānis Upītis

Domājot par atturību, prātā nāk Bībeles vieta no 1. Mozus grāmatas 6. nodaļas, kur aprakstīts, kā cilvēks apliecina savu piederību Dievam, un tas prasa pilnīgu paklausību un atturību daudzās ikdienas lietās. Cik bieži ikdienā es atceros par iesvētes dienā doto solījumu Dievam? Mūsdienu sabiedrība neprasa atturību un solījumu turēšanu; tieši pretēji – aicina baudīt visu, ko sirds vēlas, kamēr tev ir dots dzīves laiks uz šīs planētas. Arī pie sevis esmu novērojis, ka solījumi Dievam un vēlme mainīties bieži piedzīvo izgāšanos.

Jēzus pazīst manu sirdi, redz arī manu neatlaidību un vēlmi atturēties no vecās grēkpilnās dzīves. Viņš ir vadījis mani kalpošanā, un varu teikt, ka mani daudzie kalpošanas veidi draudzē ir ļoti palīdzējuši atturēties no pasaules vilinājumiem, palīdzējuši atrast laiku, lai sarunātos ar Viņu un darītu Dieva valstības darbu. Kristus stiprina mūsu atturību ik dienu. Vienu es zinu: tikai Jēzus tuvumā var piedzīvot to, kā dievišķais spēks palīdz izravēt no sirds visas grēcīgās dzīves nezāles, lai to vietā augtu Svētā Gara augļu dārzus.

Matilde Kolma

Domāju, ka atturēšanās no kādām iekārēm un ieradumiem nav vienīgais, uz ko Dievs mūs aicina. Viņš vēlas, lai patiesi pievērsām sirdi Viņam, lai arvien vairāk atsakāmies no jebkā, kas novērš mūs no Dieva, un lai spējam ieraudzīt Viņa patieso skaistumu un varenību, sajūst Viņa īpašo tuvumu. Tik daudz kam dzīvē mēs atvēlam vairāk vietas nekā Dievam! Jo biežāk tā notiek, jo lielāks kļūst attālums starp cilvēku un Dievu. Viņš vienmēr ir mums tuvu un sniedz savu roku; mēs paši esam tie, kas attālinām.

„Bet man pret tevi ir tas, ka tu esi atmetis savu pirmo mīlestību.” (Atkl 2:4) Kad maldāmies neceļos, par daudz pievērsāmies nenozīmīgajam, Dievs gaida, kad mēs atgriezīsimies, jo Viņš ir mūsu patiesā un pirmā mīlestība. Dievs aicina mūs kalpot – kalpot VIŅAM – lēnā, klusā garā un pazemībā, negaidot godu un slavu no citiem, jo viss gods un slava pieder Viņam. Tas nozīmē – jāatturas izcelt sevi gaismā, kurā mēs tāpat nespētu mirdzēt bez Viņa varenības un spēka. Tas, ka varam skriet un nepagurt, iet un nepakrist, ka varam elpot – tā visa ir Dieva žēlastība!

Glabā uzticēto mantu!

Esam no sirds priecīgi un pagodināti: Nacionālā kultūras mantojuma pārvalde Eiropas kultūras mantojuma dienu ietvaros Rīgas Jēzus evaņģēliski luterisko baznīcu un draudzes misijas centru – Rāmas Depkina muižu – ir atzinusi par vieniem no vislabāk sakoptajiem un restaurētajiem valsts nozīmes kultūrvēsturiskajiem objektiem Latvijā kopš Latvijas valsts izveides. Šajās kultūras mantojuma dienās uzmanība tika vērsta uz to, ka mūsdienā straujajā, notikumiem un pārmaiņām bagātajā laikmetā mēs bieži nevērīgi paejam garām izcilām vērtībām, ko radījušas iepriekšējās paaudzes, kā arī uz to, ka vienmēr ir bijis kāds, kas par šīm vērtībām ir rūpējies, jo pašas par sevi tās pastāvēt nevar.

Iespējams, esat pamanījuši, ka mūsu mīļajā Jēzus baznīcā virs zāles ieejas durvīm ir uzraksts „Glabā uzticēto mantu”. Šo uzrakstu uzstādīja tie Jēzus draudzes locekļi, kuri uzcēla mūsu tagadējo dievnamu. Tie bija cilvēki ar stipru ticību un vēlmi pagodināt Dievu, radot vietu, kur cilvēki varētu pulcēties un piedzīvot dzīvā Dieva klātbūtni. Uzraksts „Glabā uzticēto mantu” norāda arī uz to, ka viņi spēja ar cerību raudzīties nākotnē, nākamajām paaudzēm novēlot glabāt to, kas tām ir uzticēts. Raugoties uz šo uzrakstu, jādomā: vai pietiek ar to, ka glabājam un sargājam mums uzticēto baznīcu kā ēku un kultūras pieminekli? Vai mēs to darām pareizi un pietiekami?

Dieva vārds atklāj, ka kristiešu dzīvē pats galvenais dārgums ir nevis šīs pasaules laicīgās mantas vai ēkas, bet gan mūsu katra sirds un dzīvas attiecības ar Pestītāju Jēzu Kristu. Dieva vārds atklāj, ka mums ir uzticēts kāds liels dārgums, kas nenogurstoši jāglabā un jāsargā. Mācītājs Salamans ir rakstījis: „Pāri visam, kas jāsarga, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība!” (Pam 4:23)

Esot šajā pasaulē, mums kā kristiešiem ir jābūt arī Kristus kalpiem un Dieva noslēpuma namturiem, un no namturiem galvenokārt prasa, lai tie būtu

uzticami (1Kor 4:2). Tāpat Mateja evaņģēlijā varam lasīt, ka mums ir jābūt kā zemes sāļi, kā pasaules gaišumam, kā pilnībai, kas stāv kalnā un nevar būt apslēpta. Mūsu mīlestībai pret Dievu un mūsu ticības darbiem šeit pasaulē ir jāspīd ļaunā priekšā, lai citi ieraudzītu mūsu labos darbus un godātu mūsu Tēvu debesīs.

Dieva vārds mūs aicina par dzīves virsmērķi noteikt savas sirds stāvokli un attiecības ar Dievu, jo tad no sirds pārplūst mēs atspīdēsim arī šajā pasaulē, visu darot kā Tam Kungam par godu. Saņemot šo atziņu un raugoties uz visu piedzīvoto un paveikto, varam pateikties Dievam par Viņa vadību un svētību gan attiecībā uz draudzes dzīvi, gan pašu baznīcas ēku. Ticu, ka tas viss ir bijis iespējams tāpēc, ka mūsu draudze ir glabājusi un sargājusi pašu galveno – dzīvas attiecības ar Dievu – un sev uzticēto baznīcu ir uzturējusi un atjaunojusi kā Tam Kungam par godu.

Uzturēt un atjaunot mūsu baznīcu mēs esam varējuši, varam un varēsim tikai kopīgiem spēkiem, tāpēc pateicamies ikkatram draudzes loceklim par lūgšanām, ziedojumiem un fizisku palīdzību. Lielu paldies par uzticamu un ilgstošu darbu sakām arī draudzes vadībai, mācītājam, priekšniekam, padomei, valdei, nekustamo īpašumu apsaimniekotājam, arhitektam, draudzes amatniekiem, darbiniekiem un visiem pārējiem, kuri pielikuši roku pie mūsu draudzes un baznīcas uzturēšanas. Tāpat vēlamies pateikties gan Nacionālajai kultūras mantojuma pārvaldei, gan Valsts kultūrkapitāla fondam par ilggadēju sadarbību un atbalstu, veicot pakāpenisku ēkas atjaunošanu un uzturēšanu.

Novēlu, lai arī turpmāk mūsu draudze kā savu virsmērķi vienmēr izvirzītu attiecības ar Dievu, jo tad piedzīvosim Viņa svētību ikkatrā lietā un darbā.

Pēteris Bikše

Atrašanās Dieva sagatavotajā

Šis gads ir ritējis Jēzus draudzes diakonijas darba 25 gadu jubilejas zīmē, tādēļ uz sarunu par to, kā šajos gados Dievs šo kalpošanu ir vadījis, esmu aicinājusi Diakonijas vadītāju JOLANTU CUKURI un ārstu konsultāciju vadītāju ILZI KOLMU.

Milda Klampe

Ilze Kolma un Jolanta Cukure
Foto: Agita Jirgensena

Kas jūs pamudināja veikt diakonisko kalpošanu?

Jolanta Cukure: Pirms 25 gadiem mani kalpot aicināja mācītājs un draudzes priekšnieks, jautājot, vai es varētu kādu brīdi palīdzēt trīs māsām, kuras savas vecumdienas vadīs vēl līdz galam neizremontētajā draudzes namā. Es atbildēju, ka varu mēģināt.

Ilze Kolma: Man bija līdzīgi – ap to pašu laiku toreizējais draudzes priekšnieks mani uzaicināja vadīt kalpojošo mediķu grupu – kādus 12 mediķus. Šis aicinājums nāca kā tieša atbilde uz manu lūgšanu par Dieva nodomu manā dzīvē. Tagad redzam, ka mēs dzīvojam šajā aicinājumā.

J: Toreiz tas bija pagrieziena punkts manā dzīvē, jo pirmo reizi tik skaidri piedzīvoju to, kā ir spert soli ticībā, pilnīgi paļaujoties uz Dievu un nezinot par tālāko.

Vai ir atšķirība starp domāto un esošo?

J: Atsaukties mūsu lūgumam ļaut viņām dzīvot draudzes namā bija izaicinājums ne tikai man, bet arī toreizējai padomei, kurai bija jālemj, kāda kalpošana tur notiks. Diakonijas darbs pa šiem gadiem ar Dieva vadību un žēlastību ir izveidojies plašs – gan praktiskā palīdzība senioru dzīvoklī un drēbju istabā, gan veselības aprūpe medpunktā, gan garīgā aprūpe Bībeles stundās un svētbrižos. Mēs pat iedomāties nevarējām, kā Dievs visu ir paredzējis.

Diakonijas teoloģiskajā koncepcijā ir trīs virzieni. Pirmais pamatojas pietismā; tas pazīstams kā „individuāla kristīga personība”. Otrais – t. s. sekularizācijas teoloģijā (arī: atbrīvošanas teoloģija), kas operē ar jēdzienu „sabiedrība”. Trešais – 2. un 3. gadsimta baznīcas tēvu dažādos baznīcas kalpošanas veidos, kas vērsti uz baznīcu vai draudzi. Kuram virzienam Jēzus draudzes

Diakonija ir vairāk piederīga?

J: Manuprāt, šie virzieni pārklājas. Pirmkārt, tā ir uz draudzi vērsta kalpošana. Vienlaikus mēs lūkojamies vispirms uz cilvēku un tā vajadzībām, bet darām to no draudzes pozīcijām. Mēs neesam patstāvīga institūcija, kas var pastāvēt bez draudzes un ir gandrīz nošķirta no baznīcas. Mēs pildām draudzes uzticētu uzdevumu.

Diakonijas darbs aptver praktisko palīdzību, sadraudzību, garīgo un veselības aprūpi. Kā tas izdodas?

I: Mēs lūdzam Dievu un raugāties, kā Dievs parāda vajadzības. Tā veidojas darbības virzieni. Sākumā bija šīs sirmās draudzes māsas, kuras padomju gados par savu draudzi bija stāvējušas un kritušas un kurām nu bija vajadzīga aprūpe. Taču pamazām kalpošana izvērsās. Dievs rāda, kurā virzienā mums jāiet.

J: Lai šis darbs būtu pārskatāms, tas ir strukturēts, bet mēs cilvēka vajadzības nedefinējam tajā vai citā laukā. Reizēm tie visi var būt aktuāli.

Kā jums izdodas iesaistīt draudzes locekļus?

I: Diakonijā kalpo ap 30 brīvprātīgo. Mēs esam no sirds pateicīgas Dievam par tiem cilvēkiem, kuriem Viņš sirdī līcis aicinājumu kalpot, un par to, ka mēs kopā varam strādāt. Pirms pāris gadiem sākām raizēties, ka mūsu kalpotāji kļūst vecāki un viņiem pašiem ir nepieciešama palīdzība. Lūdzām Dievu par to, un nu kalpošanā ir iesaistījušies dažāda vecuma kalpotāji, arī jaunieši, kas gan palīdz aprūpēt seniorus, gan piedalās pasākumu organizēšanā, muzicē un izsaka labas idejas.

J: Ir kalpotāji, no kuru darba ir atkarīga diennakts aprūpe, tādēļ tiem ir jābūt savā vietā un laikā. Reizēm ir grūti nodrošināt visu nepieciešamo kalpotāju „tīklu”, bet mēs zinām, ka šo darbu uztur lūgšanas.

Tas nozīmē – Dievs parāda...

J: Dievs parāda, kuru cilvēku uzrunāt. Dažreiz ir bijuši ticības pārbaudījumi, kad ir lūgts vienu, divus, trīs mēnešus un Dievs pēdējā brīdī to nokārto un palīdz viņu ieraudzīt. Mēs viņu uzrunājam, bet Dievs jau iepriekš ir aicinājis. Mums katrs kalpotājs ir dārga Dieva dāvana, par ko pateikties un arī rūpēties, lai viņi savus uzdevumus varētu veikt ar prieku.

Vai sadarbojaties arī ar valstiskajām un nevalstiskajām organizācijām?

J: Jā, viena senioru aprūpes dzīvokļa darbiniece ir darba attiecībās ar nevalstisko organizāciju „Latvijas samariešu apvienība”. Viņa saņem atalgojumu un veic mūsu cilvēku mājaprūpi.

I: Sadarbojamies arī ar organizācijām, kurām mēs palīdzam, piemēram, dalāmies ar slimnieku kopšanas līdzekļiem, inventāru. Tās ir biedrības cilvēkiem ar īpašām vajadzībām un citas organizācijas un atbalsta grupas. Arī slimnīcas lūdz izpalīdzēt ar ratiņkrēsliem, aprūpes līdzekļiem un apģērbu. Mēs esam palīdzējuši visām slimnīcām, t. sk. plaušu un tuberkulozes, Stradiņa, 1. slimnīcai. Arī sociālie darbinieki vērsās pie mums pēc palīdzības. Pretī mēs saņemam labus padomus to cilvēku vajadzībās, kuri pie mums vērsās.

Vai esat domājuši arī par darbinieku un brīvprātīgo izglītību?

J: Trīs vai četras reizes gadā sanākam kopā, lai pārrunātu darba jautājumus, piesaistām lektorus par kādu nopietnu tēmu. Iespēju robežās notiek izglītošanas darbs praktiskajā jomā. Protams, ir iespēja nākt uz Bībeles stundām, pēc kurām kalpotāji ar saņemtajām atziņām var doties pie cilvēkiem un tos stiprināt.

Septembra sākumā notiek rekolekcijas, kad visi Diakonijas darbinieki divarpus dienas uzturas ārpus Rīgas, lai pārrunātu kādu tēmu, par kuru referējis vieslektors, un pavadītu laiku sadraudzībā.

Kur jūs smeļaties spēku ikdienas darbā?

J: Katrs rīts pansionātā sākas ar lūgšanām, arī darbiniekiem pirms kalpošanas. Otrdienās ir lūgšanas stunda, kad mēs aizlūdzam par slimnieku izteiktajām vajadzībām, par aktuālajām draudzes aktivitātēm un diakonijas darbu kopumā. Vispirms mēs pārrunājam vajadzības, uzdevumus tuvākā un tālākā laikā, līdzdalām piedzīvoto pēc aizlūgšanām, tad seko pateicība un lūgšana. Otrdienās Diakonijā notiek arī „Mātes lūgšana”.

Uzturot saikni ar Dievu, uz lūgšanām tiek saņemtas arī atbildes.

I: Lūgšanu regularitāte un kārtība nes svētību – mēs redzam, cik tas ir nozīmīgi, ka lūgšana iet pa priekšu. Piemēram, par jauniešiem. Ir iesīkstējies priekšstats, ka diakonijas kalpošana ir saistīta ar vecāko paaudzi, bet tas tā nav. Arī rekolekcijās bijām kopā dažāda vecuma cilvēki, sestdienas vakarā Dieva vārda lasījumi mijās ar jauniešu izpildītām dziesmām un beigās cits par citu aizlūdzām. Prieks par to!

Jo ir vienojošais motīvs.

I: Jā, un tas nojauc šķēršļus.

J: Savukārt svētdienās dievkalpojumā ar prieku var vērot, kā jaunieši vecākās paaudzes māsām palīdz pieiet pie Svētā Vakarēdiena.

I: Vecākā paaudze nodod garīgo pieredzi jaunākajai.

J: Tas jauniešiem ir ieguvums. Tiem, kuri savu ticības pieredzi nodod tālāk ar piemēru, ir prieks, ka draudzei ir turpinājums.

Kāds ir bijis ambulances pakalpojumu piensums draudzē?

I: Īstais nosaukums mediķu kalpošanai Diakonijā ir „ārstu konsultācijas”. Svarīga ir mediķu gatavība pieņemšanas laikā atvērt durvis ikvienam. Ir piedzīvotas svētības – dziedinātas ārēji redzamas un arī neredzamas brūces, uzklautas problēmas, kopā teiktas lūgšanas un atarasti risinājumi.

Kādu jomu ārsti kalpo?

I: Pašlaik kalpo četri ārsti, un es esmu medmāsa. Mūsu ārsti savā darbā ir strādājuši dažādās specialitātēs, tādēļ viņu kalpošana ir ļoti noderīga. Varam ne vien konsultēt, bet arī izmērīt asinsspiedienu, noteikt cukura līmeni asinīs, uztaisīt kardiogrammu, pārsiet. Diakonijas mediķi var ieteikt, kur cilvēkiem tālāk vērsties. Tā cilvēks piedzīvo, ka viņš savās grūtībās nav viens, ka viņa problēmas var risināt un viņš var saņemt atbalstu.

J: Līdzīgi ir arī ar tiem mūsu draudzes

cilvēkiem, kam noteiktā dzīves brīdī ir kādi neatbildēti jautājumi. Ir svētīgi, ka viņi var atnākt uz draudzes namu, lai tiktu uzklauti ilgākā sarunā. Tāpat arī attiecībā uz kalpotājiem ir svarīgi turēt „roku uz pulsa” – viņus uzklaut un atbalstīt.

Vai šajās sarunās neizjūtat, ka jums pašām būtu nepieciešama padziļināta izglītība?

J: Jā, es pilnīgi piekrītu, ka izglītība sarunu veidošanā ir vajadzīga. Viena iespēja ir doties uz Kristīgās akadēmijas organizētajiem kursiem un lekciju cikliem. Pirms diviem gadiem apmeklējām lekciju ciklu par vecu cilvēku aprūpes specifiku.

I: Ar pateicību izmantojam arī draudzes sagādāto iespēju šā gada janvārī mācīties Mazirbes rekolekciju centrā, kur apmeklējām garīgās līdzgaitniecības pirmā līmeņa kursu.

J: Desmit dienās ļoti intensīvās mācībās guvām pilnīgi jaunu pieredzi. Nebija nemaz tik viegli, bet izturējām. Saņēmām arī rekomendāciju iet tālāk šajā virzienā.

Kādi ir tavi pienākumi Rīgas prāvesta iecirkņa diakonijas darba vadītājas amatā?

J: Šis darbs nevedas viegli. Nav tā, ka es kā koordinatore visus pasaucu un visi ierodas. Esmu divas reizes aicinājusi diakoniju vadītājus sanākt kopā, bet atsaucība nav liela – no divdesmit četrām draudzēm atsaucās tikai trīs. Lielāka aktivitāte ir ārpus Rīgas. To redzējām, izsūtot ielūgumus uz Diakonijas konferenci. Rīgā draudžu darbiniekiem ir daudz pāsākumu un visam neiznāk laika.

Vai Rīgas prāvesta iecirkņa līmenī ir nācies domāt arī par slimnīcu diakonijas darbu?

J: Katra draudze kalpo saskaņā ar to aicinājumu, ko saņēmusi no Dieva.

I: Pirms daudziem gadiem man bija saskarsme ar šo jomu. Pirms saņēmu aicinājumu strādāt šeit, es vienu gadu veicu garīgās aprūpes darbu P. Stradiņa klīniskajā universitātes slimnīcā. Tad kapelānu dienests vēl nebija izveidots. Kā diakonijas māsai slimnīcā (1991.–1992. g.) mans galvenais uzdevums bija sarunāties ar cilvēkiem. Tas bija grūts, bet ļoti svētīgs laiks un nāca par labu, sākot kalpot šeit.

Bet diakonijas vadītājiem taču būtu jānāk uz pārrunām par nozares darbu?

J: Diakonijas centrs jau trīs gadus reizi mēnesī rīko Žēlsirdības skolu. Mēs sanākam kopā un ne tikai mācāmies, bet arī

pārrunājam darba lietas. Iespējams, ka šajā aizņemtajā laikā daudziem pietiek ar to. Vēl – cilvēki uzaicinājumus uztver ļoti pavisri: e-pasti vairs netiek uztverti personiski, bet vispārināti, kā plašsaziņas līdzekļi. Draudžu diakonijas darba koordinatori prāvestu iecirkņos ir secinājuši, ka ir jāzvana personiski, kas diemžēl ir laikietilpīgi.

Kādu piensumu un atgriezenisko saiti apbūsēji ir sniegusi mūsu draudžu palīdzības programma?

I: Tā izveidojies, ka tieši Diakonija ir saskares punkts starp mūsu draudzi un mūsu draudzēm. Sarakstoties mēs uzturam kontaktus. Laiku pa laiku mūsu draudzes locekļi dodas ciemos pie viņiem un tāpat arī viņi pie mums.

J: Kādu brīdi bija atsvešināšanās periods. Tad sapratām, ka arī mums ir jābrauc pie viņiem. Gribējām zināt, kā klājas tiem, kuri vairs nevar pie mums atbraukt. Attiecības atjaunojās, tieši uzturot privātos kontaktus.

I: Uz konferenci ieradās gandrīz visi mūsu draugi un Diakonijas darba atbalstītāji no Vācijas. Domāju, ka arī viņiem bija interesanti savstarpēji iepazīties un uzzināt, kā draudzes Diakonija ir attīstījusies. Mums ir arī draudzīgas attiecības ar LELBĀL draudzēm; tās atbalsta akciju „Siltais zupas šķīvis”, kas ir domāta draudzes senioriem pirmdienās pirms Bībeles stundas.

Jubilejas laiks ir atskaites punkts gan noietajam posmam, gan nākotnes nodomiem. Kādas vērtības saglabāsiet turpmākajā ceļā?

J: Mūsu kalpošanas laiks sākās ar uzticēšanos Dievam. To arī esam piedzīvojušas, ejot cauri sarežģījumiem gan ticības dzīvē, gan kalpošanā. Ir bijuši brīži, kad nesapratām, kā būs tālāk, bet Dievs vadīja cauri grūtībām un kalpošana turpinājās. Ir viegli paļauties uz Dievu, kad pats jūties drošs un pārredzi ceļu, bet svētīgāk ir tad, kad nezini, kā Dievs vadīs, – ir tikai paļāvība, ka tas ir Viņa darbs un Viņš to izvedīs cauri grūtībām vislabākajā veidā. Arī turpmāk mēs tā gribētu – mīlēt Dievu un iet kopā ar Viņu.

I: Kā teikts Dieva vārdā: „Jūs aicinātais ir uzticams. Viņš būs arī darītājs.” (1Tes 5:24)

J: Un: „Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” (Ef 2:10)

Jēzus draudzes Diakonijai – 25!

Jēzus draudzes Diakonijas 25 gadu jubilejai veltītā konference

No 17. līdz 21. oktobrim pie mums viesojās diakonijas darba draugi un atbalstītāji no Vācijas. Šajās dienās guvām ne vien daudz atziņu, noklausoties interesantus priekšlasījumus sestdienas konferencē, bet arī pavadijām divas brīnišķīgas dienas, esot sadraudzībā un citam citu labāk iepazīstot.

Ceturtdien, 17. oktobrī, pēc tam, kad bijām sagaidījuši mūsu viesus, vakarā tikāmies uz kopīgām vakariņām un savstarpēju iepazīšanos draudzes bērnu dārzā. Mūsu vācu draugiem bija interesanti iepazīties citam ar citu, jo parasti jau ciemiņi, kurus uzņemam, nāk no vienas draudzes vai pilsētas. Šī bija pirmā reize, kad visi satikās kopā pie mums. Tas iepriecināja gan mūs, gan arī viņus. Turpmāk mūsu partneri uzturēs arī savstarpējus kontaktus.

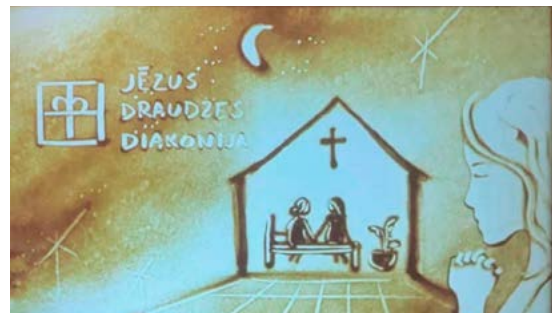
Piektdien, 18. oktobrī, jau agri no rīta devāmies ekskursijā pa rudenīgi zeltaino Latviju. Mūsu pirmais pieturas punkts bija Sigulda, kur varējām priecāties par skaistajām krāsām, ko Dievs rudenī piešķir dabai. Braucām pāri Gaujas senlejai ar gaisa tramvaju, tālāk devāmies uz Krimuldu un visbeidzot uz „Ģimenes šūpulī” Mārsnēnos, Valmieras pusē, kur kāda starpkonfesionāla projekta paspārnē darbojas māmiņu un zīdaiņu krīzes centrs. Tur darbinieki mums pastāstīja par savu darbu un mēs stiprinājāmies ar turpat augušu zāļu tēju un ceptām

maizītēm. Viesi par šī krīzes centra darbu izrādīja lielu interesi. Rīgā atgriezāmies priecīgi un garīgi piepildīti.

Sestdienā, 19. oktobris, bija galvenā konferences diena. Konference norisinājās mūsu baznīcā, un uz to bija ieradušies ne tikai mūsu ārzemju partneri, bet arī Diakonijas darbinieki un citi interesenti no dažādām Latvijas draudzēm. Tika nolasīti četri priekšlasījumi par dažādām ar diakonijas vēsturi un darbu saistītām tēmām. Divus no tiem lasīja mūsu viesu pārstāvji; vēl uzstājās mūsu draudzes mācītājs Erberts Bikše un LELB Diakonijas nozares vadītājs Oskars Smojaks. Guvuši vērtīgas atziņas lekcijās, baudījām draudzes mūziķu sniegto koncertu.

Svētdien kopīgi svinējām dievkalpojumu mūsu baznīcā. Sprediķi teica mūsu māsu draudzes Lībekā mācītāja Elizabete Fārenholca. Diena beidzās Rāmavas muižā ar kopīgām vakariņām, dziesmām un sadraudzību.

Mēs, draudzes Diakonijas darbinieki, pateicamies Dievam par Viņa gādībā aizvadītajiem 25 darba gadiem un ceram, ka arī turpmāk Viņš neliels Diakonijai savu vadību un žēlastību. Pateicamies arī mācītājam Erbertam un visiem mīļajiem brāļiem un māsām par darbošanos un atbalstu Diakonijas darbā un par palīdzību šo svētku organizēšanā.

Mēs kā Dieva līdzstrādnieki

Jēzus draudzes Diakonijas jubilejai veltītā konference „25 gadi Dieva darbā” rosināja nevis atskatīties uz bijušo, bet raudzīties nākotnē, jo Dieva darbs uz zemes vēl nav pabeigts. LELB Diakonijas nozares vadītāja mācītāja OSKARA SMOĻAKA uzrunā, kas bija dzirdama konferencē, varam smelties vērtīgas atziņas un pamanīt norādes, kā doties uz priekšu kopā ar Jēzu.

Edgars Gertners

Diakoniskā kalpošana – darīt Dieva valstību klātesošu

Šonedēļ no dažiem mūsu Baznīcas jauniešiem, kas pavasarī bija viesojušies Tezē kopienā Francijā, dzirdēju par kādu atgadījumu. Lūgšanas laikā, kad tika ievērots klusuma brīdis, kas ir Tezē kopienas lūgšanas sirds, kāda sieviete, kas, iespējams, nezināja par šo kopienas praksi, visus pārsteidza ar skaļu jautājumu: „Uz ko mēs gaidām?” Uz to kāds no tuvumā esošajiem brāļiem atbildēja: „Pavisam noteikti uz Dieva valstību!”

Tieši uz to ir vērsta arī Baznīcas diakoniskā kalpošana – darīt Dieva valstību klātesošu. Baznīca ne vien pasīvi gaida, bet caur diakoniju arī aktīvi rīkojas, piedalās un līdzdarbojas Dieva plānā, Dieva darbā. Mēs apzināmies, ka cilvēks nav spējīgs radīt Dieva valstību, tomēr, sekojot tam, ko Dievs cilvēkam ir darījis zināmu, Baznīcas aicinājums ir ar savu rīcību, darbiem un attieksmi, ticībā balstoties uz Dieva apsoliņumu par Viņa valstības nākšanu, tuvoties šai valstībai un mācīties dzīvot pēc Dieva valstības principiem.

Šajā brīdī mēs varētu sākt veidot garu sarakstu, uzskaitot, kādi tad būtu Debesu valstības principi, bet es apzināti palikšu tikai pie viena principa, kas ir Dieva valstības centrā, – pie mīlestības. Mums ir labi zināmi Jēzus vārdi Jāņa evaņģēlijā: „No tā visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jņ 13:35) Diakonija kā Baznīcas žēlsirdības darbs ir apliecinājums cilvēcei par Dieva rūpēm un mīlestību pret visu radību, kā arī zīme, kas liecina par Viņa valstību, kas ir tuvu klāt pienākusi un ir starp mums.

Ko nozīmē būt diakoniskai Baznīcai mūsdienās

Diakonija top, lūkojoties trīs virzienos.

1. UZ AUGŠU

Vispirms diakonija top, skatoties uz pašu Dievu, kurš ir atklājies Jēzū Kristū, jeb mēs varētu sacīt: skatoties uz augšu. Tur, kur ir klātesoša Baznīca, tur jābūt redzamai Tēva žēlsirdībai, jo tas ir Kristus aicinājums: „Esiēt žēlsirdīgi kā jūsu Tēvs ir žēlsirdīgs.” (Lk 6:36) Žēlsirdība ir Evaņģēlija kodols. Tā ir vārds, kurā var saukt Dievu, tā ir Viņa seja, kas parādās jau Vecajā Derībā, bet pilnībā atklājas Jēzū Kristū, radošās un pestījošās mīlestības iemiesojumā.

2. UZ ĀRU

Diakonija top, arī lūkojoties uz āru jeb uz savu tuvāko. Tā aicina sākt ar otru cilvēku. Pāvils raksta: „Pazemībā vērtējiet cits citu augstāk par sevi.” (Flp 2:3) Diakoniju kristīgajā Baznīcā var saukt par dubultaicinājumu: pats Dievs aicina savu Baznīcu uz diakoniju, parādot tuvākmīlestību praktiskās rūpēs par radību, kas patiesībā ir jau Ēdenes dārzā cilvēkam dotais uzdevums – sargāt un rūpēties par to, ko Dievs ir radījis. Kā dubultaicinājums tas atklājas arī mana tuvākā, mana kaimiņa mutē kā sauciens pēc palīdzības. Diakonijas uzdevums ir sadzirdēt visklusāko balsi un būt līdzās.

Ir divi veidi, kā mēs, kristieši, varam izturēties pret cilvēkiem ap mums. Ilgus gadus Baznīca ir lietojusi principu „Nāc un redzi!”. Apzinādamies, ka dzīvojam kristīgā (tagad postkristīgā) Eiropā, mēs, Baznīca, esam uzskatījuši, ka cilvēki mūs redz un atpazīst (baznīca ar savu torni aizvien ir centrāla vieta un telpa pilsētvidē) un ka visiem ir iespēja atrast ceļu pie mums un atnākt. Tomēr ir laiks nomainīt

šo principu pret jaunu – „Ej un esi!”. Es uzdrošinātos to nosaukt arī par Jēzus principu. Viņš, nemitīgi būdams ceļā no vietas uz vietu, sastapa cilvēkus tur, kur bija viņi.

3. UZ IEKŠU

Visbeidzot mums jāskatās uz iekšu – gan katram personiski, gan kā draudzei. Kalpošana vienmēr ir sevis dāvināšana un sevis iztukšošana. Tad ir būtiski apzināties gan savus, gan kopienas resursus, spējas un robežas. Kad Baznīcā tiek runāts par robežām, lai kalpošanā nenodarītu sev pāri, tad dažkārt tie, kam robežas ir šauras, padara tās vēl šaurākas un sargā sevi vēl rūpīgāk. Savukārt tie, kam robežas ir tik plašas, ka ir viegli pazaudēt sevi, ir spiesti tās vēl vairāk paplašināt. Mans vienīgais iedrošinājums būtu: katram godīgi savas robežas apzināties un lūgšanā tās saskaņot ar Dievu. Te būtiska ir garīga pašaprūpe un spēja apzināties sevi, spēja būt traukam, kas nemitīgi tiek papildīts un atjaunots, nevis satriekts pret zemi, kad izspiestas pēdējās lāses. Ir jārespektē Dieva dotās robežas, bet jānoārda un jāpārvar bailu uzceltās robežas. Piekritīsiet, ka tik daudzkārt iziet otram pretī un sastapties traucē bailes. Tas var būt labs izaicinājums – pacelties, palūkoties bailu mūriem pāri un tiem pārkāpt.

No došanas pie būšanas

Dažkārt cilvēki pie pirmā sastaptā grūtdieņa attaisnojas: es taču nevaru palīdzēt visiem. Tomēr bieži tā ir atruna, lai nedarītu un gaidītu, kad kāds cits tiks ar to galā. Dievs ir tik labs, ka Viņš nekad pie mums nesūta visus un negaida, ka mēs palīdzēsīm visiem, bet Viņš mūsu ceļā sūta dažus. Jā, mēs ne vienmēr spēsim atbildēt uz visām praktiskajām un materiālajām vajadzībām, bet mēs esam aicināti aizvien stiprināt diakoniju, kuras centrā primāri ir būšana, sastapšanās pieredze un piedzīvojums, saruna, kurā otrs tiek uzklauts un sadzirdēts, un tikai sekundāri – kaut kā iedošana.

